

Víno a konec světa

Posledních pár let se ve všech světových médiích začala šířit informace o tom, že 21. prosince 2012 má(dle Mayského kalendáře) nastat konec světa. A dnes máme bůhví kolikátého - - a - - a nic. Svět očividně funguje, funguje jakoby se nechumelilo. Jak je to možné? Kde se stala chyba? Že by se spletli Mayové? Ale kdepak. Chybu udělali vědci při odkrývání tajemství ztracené civilizace. Proto jsem se rozhodl zahájit pátrání sám, na vlastní pěst. Po pečlivé prohlídce ruin pyramidy v mexickém Tulumu jsem objevil klíč k překladu mayských hieroglyfů. Jak všichni dobře víme, Mayové používali dvacítkovou početní soustavu. Takže: když položíte dvacet dvacetiletých Mayů od středu tulumské pyramidy směrem na sever, dojdete k místu, kde je pod hieroglyfy nakreslena kniha, a pod ní vyryt letopočet 1927. Stačí najít knihu, kterou napsal nějaký May, s vročením 1927. Na straně dvacet najít dvacátou větu a použít ji jako klíč k překladu všech mayských textů, ale zejména, zejména mayského kalendáře!

A mám to! Po hodinové prohlídce vlastní knihovny se na mě usmálo štěstí. V roce 1927 vyšla v nakladatelství Vojtěcha Šeby knížka..., hádejte od koho? Od Maye, od Karla Maye, a to „Winnetou, rudý gentleman“! A na straně dvacet je dvacátou větou tato, pro celý svět neskutečně důležitá: „Sir, muži, přáteli, hochu, greenhorne, udělal jste mi radost!“

Po přeložení Mayského kalendáře s použitím výše uvedené věty, mě čekalo obrovské překvapení! Mayský kalendář není vůbec žádným kalendářem, protože nápis na kamenné desce v přesném překladu zní: **TAJEMSTVÍ VÝROBY VÍNA!**

Víno a ženy

Nejdříve, když jsem četl článek Reuters "Výkonné vedení EU zvažuje upravit pití vína u žen v závislosti na věku, národnosti a inteligenci", jsem si myslel, že se jedná o novinářskou kachnu. Ale po vystoupení José Manuela Duráo Barosy (žuze manuela dureu barozy) v portugalské televizi na toto téma, mi bylo jasné, že Evropská unie připravuje převratný dokument, jehož uvedení do reality zastaví pád euroatlantické civilizace, který předpověděl už v roce 1775 historik Edward Gibbon.

A o co vůbec jde v akci, jejíž pracovní název zní: "Víno a ženy", v akci, na níž pracuje dvacet tisíc evropských úředníků (je zajímavé, že se jedná pouze o muže!), v akci, která stála v přepočtu, zatím, osm set miliard korun?

Nejmenovaný český vinař přivezl před několika lety do Bruselu vinnou révu, z níž vyrobené víno má úžasné schopnosti na ženy, jež je denně pijí. Už po dvou letech pravidelné konzumace žena zkrásní, je tolerantnější ke svému partnerovi a nebývá se zvýší její sexuální apetit! A výše zmíněných dvacet tisíc úředníků nyní zjišťuje optimální denní dávku pro tu kterou ženu. Tito mužové musí vzít v úvahu spoustu faktorů: nejen věk, váhu, národnost, IQ, ale i přesné proporce každé ženy, aby ji mohli implantovat osobní čip.

A poté si žena koupí elektronickou registrační vinotéku, z níž si bude každý den čepovat přidělené množství vína, které má ještě další výhody! Chutná jako čistá pramenitá voda a ženy se po něm nikdy neopijí! Zaslouží si to vůbec?

Co se povídá o Lásce?

Ted' nemám na mysli nějakou obyčejnou, tuctovou lásku, o kterou zakopáváme na každém rohu. Mluvím o Lásce s velkým L! O Lásce překonávající všechny překážky. O lásce zapalující oheň i v arktické zimě. O Lásce rozechřívající letící meteority v mrazivém vesmíru. Mluvím o Lásce, jež navštíví pouze ty nejšťastnější z nás. Vlastně, mluvím o své nejdražší Lásce.

Někde jsem slyšel: „Když miluješ, zdá se ti i opice hezká, nemiluješ-li, odvrátíš se i od lotosového květu.“

Jinak řečeno: Ten Veliký třesk, kdy se z nicoty vytvoří něco obrovského, neskutečně nádherného, navždy trvajícího, máme ve své moci pouze my. My sami. A proto to všechno. Vždyť jenom díky tomu vznikl vesmír. Jenom kvůli tomu se prvních šest dní Bůh trápil, aby, aby sedmý den skončil někde, kde ho, ani dnes, moc není vidět. Zlí jazykové mluví o Bohnicích. Věřící o Nebi. Nevěřící o pekle na tomto světě. A pan prezident o neviditelné ruce trhu, která nás ochrání, všechno srovná...A nikdo nemá pravdu! A všichni mají pravdu!

A Lásky? Jde s dobou. Založila si firmu. Lásky s.r.o.. Má několik divizí. Prodejná láska. Lásky na plný úvazek. Lásky na oko. Lásky za všechny prachy. Exportuje, importuje. Tuneluje. Vlastní cestovní kancelář. S Láskou do světa. Provozuje pohřební ústav. S Láskou navždy.

Možná, že to jsou drby. Možná, že je všechno jinak. Možná, že Lásky, ta všeobjímající, všezničující, nikdy nebyla. Možná, že se teprve narodila. Možná, že čeká za tvými dveřmi. Slyšíš? Někdo na ně ťuká. Měj odvahu. Otevři!

Proč básníci tolik pijí?

Básníci píšou celý život tajná poselství, která začarovávají do veršů. Ti gramotní je přepisují na ruční papír vyráběný ve Velkých Losinách. Po večerech hodně pijí..... Co hodně pijí, po večerech chlastají víno, rum, skotskou, slivovici, a.., a já nevím, co všechno ještě. Vůbec jim to nechutná. Opravdu ne. To vám přísahám. Jako že se Alois Mobel jmenuju. Ale nedá se nic dělat. Nutně potřebují prázdné lahve, potřebují obrovské množství prázdných lahví, aby do nich mohli, aby do nich mohli svými třesoucíma rukama vložit důležité vzkazy, životně důležité pro adresáty čekající tam někde za obzorem, na konci světa, tisíce světelných let daleko, možná až na konci nebo na začátku vesmíru (záleží na tom, kde právě stojíte), nebo taky ne....

Ti ngramotní svá poselství foukají do prázdných lahví svým dechem vonícím (z jejich pohledu), nebo zapáchajícím (z pohledu jejich manželek, milenek, rodičů nebo dětí) po pivu, vínu, skotské, slivovici nebo jiném svinstvu. Ten z vás, kdo někdy v životě potkal básníka, ví, o čem mluvím!

Gramotní i ngramotní básníci svoji láhev zapečetí a za úplňku, nebo jindy, dojdou na sám kraj oceánu a... a hodí „fľašku“ co nejdál do vody. A dnešní moře je rozbouřené. Vlny se valí jedna přes druhou. Blesky rozčesávají oblohu. A nebe nad hladinou křižují staromódní rackové a superrychlá letadla. A pod nimi plují obrovské lodě plné nadějí, štíhlé plachetnice uhánějící vstříc zářivé budoucnosti, smradlavé odpadky a špinavá nafta. Není to nádhera?

A lahve jsou tak maličké, bezbranné, a samy. Dopluží včas? Dostanou se do správných rukou? Držme jim palce!

Jak zhubnout

Protože jsem, náhodou, na hubnutí největší odborník ze všech, které znám, mohu vám se stoprocentní jistotou připravit optimální program na snížení váhy. Je to až neskutečně jednoduché. Zkuste nesnídat, abyste v poledne měli pořádný hlad. K obědu doporučuji tučná jídla, například prorostlý bůček se šesti knedlíky a řádně podlitý sádlem. K tomu minimálně dvě piva. A k večeři? Neuškodí nějaká ta uzeninka s bílým pečivem. A kdo má radši sladké, tak může zkusit nějaké máslové zákusky, kynuté knedlíky se šlehačkou nebo něco podobného. A každý den zvyšovat množství. To je podmínkou!

Proč tolik kalorií? Jako bych vás slyšel. No, když chcete zhubnout, ale opravdu zhubnout, musíte si vytvořit optimální výchozí pozici. Musíte přibrat. Vždyť hubení lidé těžko ztrácejí kila. Dokonce je to pro jejich zdraví nebezpečné.

Takže v klidu přibírejte. A přitom sledujte své okolí. Poslouchejte, co říkají přátelé, známí. "Ty dobře vypadáš, Lojzo. Nějak jsi zmužněl. Vyhladily se to vrásky. Kypíš zdravím. Asi se daří, vid'?"

No, prosím. A vy byste chtěli hubnout. Taková blbost!

Oheň

Za všechen pokrok může Prométheus! Kdyby on nepřinesl lidem oheň, tak by se dodnes choulili ve studených jeskyních. Dodnes by s obtížemi trhali syrové maso svými zažloutlými zuby. Co je to platné, že ho olympští bohové exemplárně potrestali. Co je to platné, že byl tisíce a tisíce let přikován ke skále. Co je to platné, že mu nějaký orel den co den chodil na játra.

Jednou se lidé dostali k informaci, že lze přeměnit nestavitelné ve stavitelné, nemožné v možné. Že je možné prakticky všechno, když se chce, když se to umí. A když se to neumí, tak se to, a to vždycky, dá nějak obejít.

A tak šli, šli dopředu (pyramidy, Ježíš, hon na čarodějnice, křížové výpravy, husité, Leonardo da Vinci, Hitler, Stalin, Evropská unie), někdy úžasně, jindy hlava nehlava, často bez ohledu na přírodu, většinou bez ohledu na bohy.

A málokdo z nich, málokdo z nás, z nás lidí, si uvědomuje, že tam někde na skále je stále přikován Prométheus. A že trpí. Protože stále přilétá ten samý orel a žere jeho játra.

Protože nic není dokonáno, protože nic není zadarmo, protože oheň ještě hoří.

Zatím - - ještě - - hoří - -!

Voda

Petru Ondráčkovi

Noe miloval vodu. Celý život snil o tom, že si postaví obrovskou loď. Tak velkou, aby se na ni vešly všechny bytosti, co má rád. Aby byly s ním. A Noe měl rád všechny. Od slonů až po mravence. Jenom lidi, jenom lidi moc nemusel. Možná proto, že se mu pořád smáli. Měli ho za blázna. Ukazovali si na něj, za svá břicha se při tom popadali. Nutno říci, většinou za tlustá břicha. „Podívejte se na toho trotla!“, křičeli, „staví loď, dva tisíce metrů nad mořem a sto kilometrů od nejbližší řeky. Je normální?“ A chodili se dívat, jak pokračuje stavba lodi. Měli spoustu času. Vždyť si žili jako v ráji. Bylo nádherné počasí. Na stromech zrály šťavnaté plody, na zemi rostlo množství různých chutných rostlin, v lesích se proháněla stáda rozličné zvěře. Stačilo jen natáhnout ruku a trhat. A zabíjet. A ten ztřeštěnec se nesmyslně dře. Už třicet let.

Ale jednoho dne se objevil na obloze malý mráček. Skoro nikdo si ho nevšimnul. Druhý den se zatáhla celá obloha. A třetí den? To už všichni znáte. Začalo pršet. Co pršet! Lilo. Lilo tak, že jste měli dojem, že se na vás převrhnul celý oceán.

Ale to už byl Noe naloděn. S celou rodinou. Se všemi přáteli zvířaty. A to už byla voda i pod lodí. A pluli. A všude kolem? Jenom voda, voda voda... Samá voda. „Taková nádhra“, říkal si Noe. Těch čtyřicet dní si opravdu vychutnal.

A slunce začalo zase svítit. Jako o život. Vody pomalu opadávaly. Když opadly docela, tak - -, tak by vám běhal mráz po zádech. I když bylo neskutečné horko. Celý svět byl jedna mlčící bažina. Jen na hoře Ararat trůnila obrovská loď, ze které se ozvala zvláštní rána. To Noe právě otevřel Muller Thurgau, pozdní sběr. A pečeně tak voněla - -. Bylo to cítit až na Olymp, kde bohům kručelo v prázdných žaludcích. A jenom tiše, tiše záviděli...

Potopa

Každý, kdo pracoval ve veřejném stravování ví, že jednou za čas, většinou jedenkrát měsíčně, se musí provést sanitární úklid. Zkontrolovat záruční doby všech potravin, odmrazit lednice, pečlivě je vymýt, vyčistit a vydesinfikovat všechny prostory. A zejména: Vodou nešetřit! Přesnější informace jsou upraveny provozním řádem té které provozovny. Důležité je, aby žádné svinstvo (plísň, mikrobi, hmyz a jiné „breberky“) nepřežilo.

A tak to funguje v celém vesmíru. Poslední sanitární úklid planety Země přežil Noe a jeho nejbližší. Od té doby lidstvo postupně znečišťuje vesmír ve svém okolí. Kdo za to může? Kdo svojí liknavostí zavinil, že pár „breberek“ přežilo v této, jinak nádherné provozovně?

A na kdy je naplánován další sanitární den? Mnoho závažných otázek, na které by měl svědomitý majitel a správce znát odpovědi. A jednat! Jednat dříve než mu „breberky“, dříve než mu lidi zaneřádí celý vesmír!

Boží mlýny

Jó, Boží mlýny! S těmi je v dnešní době problém. Protože nemelou. Ne, že by nefungovaly. Rozbily se. Zub času. Nepřiměřené množství energie. Ekologická závadnost. Nic takového. Zádrhel je úplně v něčem jiném. Tak jako v ostatních odvětvích, mohou být zakázky svěřeny firmě, která vyhraje výběrové řízení. A přes to ani Pendolino nejede.

No, a Boží mlýny nejsou schopny předložit výpis z trestního rejstříku. Neumějí upřesnit místo svého podnikání. Jako jednatele do své žádosti uvádějí „nějakého“ Boha. To je další kupa neřešitelných problémů. Bůh, Stvořitel, stvořitel všeho je osoba nedůvěryhodná. Vždyť rozumí každému, se všemi soucítí, a navíc, a navíc ho ještě žádný úředník ve své pracovní době neviděl!

Samozřejmě, že by se to dalo nějak obejít. Za mírný úplatek. Nějaké přilepšení: Trochu deště navíc na to správné políčko. Pár mladých milenek řediteli odboru.

Ale tomu Bůh nerozumí. Tak to si asi moc nezamele. Mlít budou jiní, akceschopnější, pružnější. A hlavně, mladší!

Ono je moc dobře, že už Boží mlýny nemelou. Jen si představte tu hrůzu: Vyměřovat všem, úplně všem, a to bez výjimky, stejně?!

Odkud k nám přichází Pravda

Hned ze začátku vás musím zklamat. Pravda k nám ještě nikdy nepřišla. Ale toho, že k nám nechodí, vůbec nelitujte!

Pravda je, je to až k neuvěření, neskutečně ošklivá, šilhá, kulhá na jednu nohu, mastí se jí vlasy a, a ráčkuje. Obléká se velmi staromódně. Kamarádí se s každým. S každým, kdo jí přitaká, podpoří. S každým, kdo se jí nevysmívá. S každým, kdo ji ctí... Ale, kdo by takovou ošklivku. Na to musí být silný žaludek. A co si myslíte, že její přátelství přinese? Problémy, samé problémy.

Psychiatři si vás podávají. A vyptávají se. Tak vy se přátelíte s Pravdou? Co tím sledujete? Jste normální? Kdo vás navádí? Jak dlouho jste takhle nemocný? Co chcete v životě dokázat?

Budete mít obrovskou kliku, když vás nezavřou do blázince.

To Lež je jiná liga! Ta má všech pět pohromadě. Logicky uvažuje. Psychologie je její silná stránka. Dovede člověka ocenit. Váží si ho. Za všechno dobře platí, co dobře platí, přímo přeplácí! Má neskutečné charisma a vyzná se v politice. To byste koukali, co tam má přátel! Je neuvěřitelně adaptabilní. Zvykne si na všechno (na rozdíl od fajnovy Pravdy). Může žít v kanálu, nevadí jí kriminál. V poslanecké sněmovně se cítí jako ryba ve vodě. Copak Lež, to je třída. Na tu nikdo nemá.

Je pravda, že Pravda občas zvítězí, ale pouze morálně. Na víc, na víc, chudinka nemá.

Lež má krátké nohy, ale dlouhé prsty. Nebojí se investovat, nebojí se hazardu, nebojí se spojit s čertem. Protože ví, ví to, co nikdo z nás! Pravda, totiž, nikdy neexistovala a existovat nebude! Ta byla pouze vymyšlena, aby byli všichni spokojeni. Nebo oklamáni? A jsou! A jsou?

Jak je to s počasím

S počasím je to vždycky špatně!

Na jaře začne být teplo, buď moc brzy, nebo pozdě. A ještě se to střídá. A nepravidelně. Nikdy nevíte, jak bude zítra. Když je brzy teplo, všechno v přírodě vyraší, tak určitě přijdou v květnu mrazy. A je po všem.

Léto taky za nic nestojí. Buď je moc teplo, nebo chladno. Nebo se to střídá. Často prší. Nebo vůbec neprší. Ještě nikdy nebylo léto takové, jaké by mělo být, aby byl každý spokojený.

O podzimu ani nemluví. Samé plískanice. Nebo ne. A přetrvává letní počasí. Ale jednou se stejně ochladí. Jak bych to netušil.

A přijde zima. Zima, která se vůbec, ale vůbec nepovede, protože částečně proprší anebo je, na zimu, neskutečně teplo. Potom udeří mrazy, co mrazy, holomrazy. Ty jsou nejhorší! Je pravda, že někdy napadne nejdřív sníh, což se může zdát na první pohled perfektní. Ale kdo to má pořád odmetat? Jak máme ve sněhu bezpečně jezdit? No, nezbláznil by se jeden ze všeho?

Myslím z počasí.

A tak je to se vším!

Vezměte si, například, lidi. Pořád se mračí, nebo ještě hůř, usmívají se na vás. A vy nevíte, proč. Nevysmívají se? Nechtějí vás podrazit, okrást, zabít? O co jim jde? To nikdo neví! Protože už nic není takové, jako tenkrát před lety. A už tenkrát to nestálo za nic! Za co to asi může stát dnes? Každý myslí jenom sám na sebe. Na to svoje. S lidmi je to vždycky špatně. A za všechno může to prokletý počasí, věřte mi!

